

РЕШЕНИЕ

№ 1255

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНА П. ТАШЕВА
като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ Административно наказателно дело № 20231110210504 по описа за 2023 година

СЪДЪТ се оттегли на тайно съвещание и след неговото приключване установява следното:

Производството се развива по Дял Трети, Глава Десета на АПК, като Г. К. Г. е подал жалба с вх. № УРИ-433200-80219/17.07.2023г. в Отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която жалба оспорва заповед за задържане от 05.07.2023г. След нужните указания от докладчика е уточнено, че става дума за ***заповед за задържане рег. № 4332зз-342/05.07.2023г.***, издадена от А. Г. Д., заемащ длъжност „младши автоконтрольор” в ОПП – СДВР.

Жалбата се поддържа от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, като се развиват аргументи, че издаденият индивидуален административен акт (ИАА) е незаконосъобразен и се изиска неговата отмяна, като се претендират и разноски за адвокат.

Ответникът по жалбата се явява лично и чрез своя процесуален представител счита, че жалбата е неоснователна и моли да бъде отхвърлена, като на свой ред претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В производството по оспорване на заповед по чл.72 от ЗМВР съдът следва да провери ***дали са налице известните в теорията и съдебната практика пет условия за законосъобразност*** на издадения индивидуален административен акт, а именно: ***наличие на компетентност да бъде издадена***

тази заповед; спазване на формата и реквизити на заповедта; спазване на административно-процесуалните изисквания за издаване на административния акт; наличие на съответствието на заповедта с материалния закон и дали е спазена целта на закона.

Съгласно чл.72, ал.1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, като съгласно чл.74 от ЗМВР за целта следва да се издаде писмена заповед със съответното съдържание, посочено в ал.2 – 6 от чл.74 от ЗМВР. Установява се по делото, че издателят на въпросната заповед – А. Д. отговаря на дефиницията за полицейски орган, който може да издава такива заповеди, когато има данни за престъпление по съответния текст от наказателния закон.

Представено е и удостоверение, от което е видно на каква длъжност и кога е бил назначен А. Д. – на 21.07.2015г. и съгл. чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР изпълнява функция на държавен служител в МВР, от което следва, че същият **притежава материална компетентност** съгл. чл.72, ал.1 от ЗМВР да издава такива заповеди. **Притежава и териториална компетентност**, доколкото същият е служител в Отдел „Пътна полиция” на СДВР, който е компетентен в рамките на гр. София и Столична община да извършва проверки на водачи на МПС и да предприема последващи действия спрямо тях.

По повод *формата, реквизитите и съдържанието* на оспорвания административен акт, според съдебният състав издадената заповед за задържане отговаря на изискванията на чл.74 от ЗМВР, т. к. е в писмена форма, съдържа нужните реквизити – данни за нейния издател; индивидуализиращи белези за лицето, което се задържа (три имена, ЕГН и адрес); посочени са съответните права на задържано лице, които то има съгл. чл.74, ал.2, т.6 от ЗМВР; посочена е дата и час на задържане и ограничаване на правата в рамките на 24 часа, каквото е изискването на чл.73, изр.2 от ЗМВР; заповедта носи подписи на полицейски орган и задържано лице; съдържа и разписка за получаване на съответната заповед от задържаното лице и указания, че същата може да бъде оспорвана с жалба пред съответен съд в определен срок.

По повод „данните за престъпление”, следва да се отбележи, че към датата на издаване на оспорвания административен акт, полицейският орган е отразил като основание за задържането на Г. К. Г. чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и чл.343Б от НК – управление на МПС след употреба на упойващи вещества. Това посочване на обстоятелствата, водещи до извод за наличие на престъпление, отговаря на **минималните изисквания на закона в заповедта да се съдържат данни за онова престъпление, което служи за основание за издаване на заповедта** без да се изисква да бъде формулиран целият текст на

чл.343Б, ал.3 от НК.

Фактическата обстановка, която се установява по делото и е била установена и по време на воденото досъдебно производство е това, че на 05.07.2023г., в 01:40 ч., на ул. „Константин Стоилов” се е движил лек автомобил марка „*****” с временен рег. №*****, който бил спрян и е извършена проверка на водача му Г. К. Г. с техническо средство „Drug Test 5000” с фабр. № ARPJ-0013, което отчело положителен резултат за наличие на амфетамин. Резултатът от техническото средство се съдържа л.71 от настоящото дело.

След този резултат водачът – жалбоподател Г. Г. бил придружен от ответника по жалбата А. Д. до ВМА, където жалбоподателят дал проби от кръв и урина за изследване, след което е бил задържан за срок от 24 часа и е освободен след изтичане на този срок.

В един сравнително дълъг период от време, но все пак успешно, ВМА е извършила химическото изследване, от което, съгласно предоставения на съда екземпляр от токсико-химичната експертиза, се установява, че в предоставените кръвни проби и проби от урина **не се съдържа нито алкохол, нито каквито и да е било амфетамини или други наркотични вещества**, което е дало основание на прокурора да прекрати с постановление воденото наказателно производство. Следва да се отбележи, че полицейският служител, извършващ проверката на място с техническото средство **няма** как да *знае какъв би бил лабораторния резултат* от изследването на предоставените проби от кръв и урина в момента на проверката, поради обстоятелството, че техническото средство „Drug Test 5000” дава понякога т. нар. „фалшиви” положителни резултати. Ето защо *е нормално и силно препоръчително* водачите на МПС да не оставят „сдбата си” на това техническо средство, а да предоставят кръвна проба или проба от урина, която да даде категорично заключение, както в случая.

За целите на това административно производство е напълно достатъчно *съответният полицейски служител да е имал данни, че се извършва престъпление* и той следва да задържи това лице, което според данните е извършило престъпление. Това е сторил и ответникът по жалбата и при *положителен резултат от техническото средство за употреба на амфетамин у водача на автомобила* е заключил, че водачът на МПС е употребил наркотично вещество, което законът не допуска. Това **не прави заповедта незаконосъобразна**, защото към датата на нейното издаване *никой не е знаел какви биха били лабораторните резултати*. Затова изводите, които се правят в жалбата, че въз основа на лабораторните резултати заповедта била незаконосъобразна, са **неоснователни**, т. к. към датата на издаване на административният акт А. Д. е разполагал само с информацията от техническото средство „Drug Test 5000”.

*Процесуални нарушения при издаването на оспорвания административен акт съдът **не открива**, доколкото при издаване на заповедта за задържане на лицето са разяснени правата, предоставен е екземпляр от заповедта, дадена му е възможност да я обжалва, няма процедурни нарушения, свързвани с процесуалните изисквания за издаване на заповедта и следва да се приеме, че *този твърдян в жалбата порок не е налице*.*

Заповедта **отговаря** и на материално-правните изисквания, тъй като законът дава възможност на полицията съгл. чл.72, ал.1 и чл.74 от ЗМВР да задържи такова лице, което според данните към 05.07.2023г. е управлявало МПС след употреба на наркотични вещества, установено чрез проба с техническо средство.

В конкретния случай по правило полицейските служители, при отчитане на положителен резултат от техническото средство, са длъжни да придружат водача за даване на проби от кръв и урина и лицето остава в рамките на максимум 24 часа задържано в съответното полицейско управление, като **целта** е не само да бъде задържан, но и да се ограничи възможността да управлява МПС в такова състояние, което сочат данните по случая към полицейската проверка на място, като в случая и тази цел е изпълнена.

Като **не откри нито един от посочените пороци**, оспорването на заповедта за задържане следва да се приеме за **неоснователно**, претенцията за разноси на жалбоподателя следва да бъде отхвърлена и да се присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР в минимален размер от 80.00 (осемдесет) лева, които жалбоподателят да заплати.

Воден от горното и на осн. чл.172 и чл.172а от АПК, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба с вх. № УРИ-433200-80219/17.07.2023г., подадена от Г. К. Г., срещу **Заповед за задържане рег. № 43323з-342/05.07.2023г.**, издадена от А. Г. Д.– служител на длъжност „младши автоконтрольор“ в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на осн. чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е бил задържан за срок от 24 часа жалбоподателят.

ОСЪЖДА жалбоподателят Г. К. Г. с ЕГН: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи **възнаграждение** за един юрисконсулт в размер на **80.00 (осемдесет) лева**.

Решението може да се оспорва в 14-дневен срок по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – София-град, който срок за жалбоподателя и за ответника по жалбата тече от днес.

Съдия при Софийски районен съд: _____